

УОЛТ УИТМАН
КАТО МИНАВАХ ПОКРАЙ
БРУКЛИН С ФЕРИБОТА

Превод от английски: Владимир Свинтила, 1992

chitanka.info

1.

*Вълна на прилива под мен! Срещу ти съм, лице в
лице!*

*Облаци от запад, там слънцето от час и половина
се възкачва по небето — и срещу тебе съм, лице
в лице.*

*Тълпите от мъже и от жени във ежедневни дрехи,
колко сте ми любопитни! На фериботите
стотици*

*и стотици, дето прекосяват на път за вкъщи, будят
любопитството ми по-дълбоко отколко
предполагате,*

*и вие, дето ще минавате от бряг на бряг подир
години,*

*сте повече за мен и повече сте в мисълта ми
от туй, което предполагате.*

2.

Недоловимата подкрепа,

*давана ми от нещата, по всяко време на деня,
безхитростната, цялостната, добре сглобена схема,
аз отделен, всичките отделни и все пак част от*

нея,

подобни и на миналото, и на бъдещето,

сиянието, нанизано като мъниста върху дребното,

което чувам или виждам по време на

разходките ми

из града и прекосяването на реката, течението,

тъй забързано и плуващо със мен надолу,

останалите, дето трябва да потеглят подир мене,

връзките помежду тях и мен, сигурността,

че съществуват другите, животът любовта,

да чуваш и да виждаш другите.

Други ще преминат дверите на ферибота
и ще прекосят от бряг до бряг реката,
други подир мен ще гледат как приижда речната
вълна,
други подир мен ще гледат кораби, потеглили от
Манхатън
на север и на запад, ще гледат Бруклинските
хълмове
на юг и изток, други подир мен ще гледат
островите —
малки и големи, след петдесет години други —
като прекосяват, ще ги гледат и слънцето ще бъде
на час и половина във небето, след сто години,
след стотици, други ще ги гледат и тези други
ще ги радва залезът на слънцето, прииждането
на вълната, оттеглянето на морето в отлива.

3.

Не ползва нищо,
нито мястото и нито времето, не ползва
разстоянието.
Аз с вас съм, с вас, мъже, жени на поколението
или на поколенията след това,
това, което чувствате,
когато гледате реката и небето, чувствах аз,
тъй, както всеки между вас
е част от живата тълпа, аз бях нейна част,
тъй, както ти заставах освежен от радостите на
реката
и широкото течение, така заставах аз и бивах
освежен
и тъй, както гледаш ти неизброимите мачти на
параходите
и дебелостволестите им тръби, така ги гледах аз.

Тъй, както ти стоиш подпрян на парапета и все пак
бързаи

с бързото течение, тъй аз стоях понесен бързо.

Аз също някога минавах много пъти през реката,
гледах гларуси пораснали, дванайсетмесечни,
виждах ги високо да летят с разперени криле
и леко да потрепват със телата си, гледах
как блестящожълтите светкавици внезапно
озаряват

част от техните тела, а друга част оставят в
сянка,

виждах бавното въртене на големите им кръгове
и постепенното им изместване на юг,
виждах как се отразява лятното небе в морето
и погледът ми биваше замаян от светлите трасета
на лъчите,

виждах фини центробежни спици светлина да се
въртят

около формата на моята глава във осветените
води,

гледах хълмовете в изпарения на юг и югозапад,
гледах как мъглата преминава на къдели, обаядени
във виолет,

гледах долу залива, за да открия идещите съдове,
виждах да се приближават, виждах върху борда
тези,

дето бяха близо, виждах белите платна на
шхуни

и гемии, виждах кораби на котва, моряците,
стъкмяващи

въжетата или възседнали по мачтите —
заоблените мачти,

бавното полюшване на корпуси и леките висящи
серпантини,

големите и малки параходи във движение,
пилотите в пилотските кабинни, белия килватер,

бързото потръпващо въртене на колелата,
флагове на всичките народи и свалянето им на залез,
вълните с ръбове на миди в здрача, вдлъбнати като
черпащи,
игриви гребени и блясъци, пространството
далеч,
все по-неясно, сивите стени на складовете от
гранит
край доковете, големият товарен параход,
фланкиран
отстрани със баржи, лодки със сено и закъснелият
бърз кораб,
по бреговете огньовете на доменните пещи,
нависоко лумнали, огряващи нощта от черно
контрастирано
със ярка жълта светлина по цепнатините на
улиците.

4.

Това и всичко друго бе за мене каквото е за теб,
обичах силно тези градове, обичах гордата и
бързаща река,
мъжете и жените, дете срещах, бяха всички
недалеч от мен,
и другите — и те, — които гледаха назад към мен,
защото гледах също аз напред към тях.

5.

Какво е между нас това тогава?
Какъв е броят на десетките, стотиците години
между нас?

Каквото и да е, не ползва,
не ползва разстоянието, мястото не ползва
и аз живях, и Бруклин със просторните си хълмове
бе мой,

аз също ходих там по стъгдите на остров
Манхагат
и къпех се в обграждащите го води, аз също
чувствах
бързите и любознателни въпроси да се
раздвижват в мен,
понякога те ме връхлитаха в тълпата,
при връщането ми вкъщи късно през нощта
или изтегнат на леглото ме връхлитаха, мен също
тъй
ме плискаше вълна, която вечно биваше
разтворена,
аз също имах своята идентичност от телото си,
че мен ме имаше го знаех от телото си и знаех,
че каквото бих бил, аз бих бил чрез моето тело.

6.

Не само върху тебе падат тъмните петна,
простира мракът своите петна и върху мен,
най-хубавото, дето бях направил, ми се стори
празно
и съмнително и най-великите ми мисли — аз ги
смятах за
такава — не бяха ли в действителност нищожни?

Не само ти единствен знаеш що е зло,
аз съм човекът, който също е узнал какво е зло,
аз също свързах старите противоречия на възел,
дрънках,
червах се, чувствах се засегнат, лъгах, крадох и
завиждах,
хитрувах аз, ядосвах се, бях сладострастен,
имах пламенни желания, за които сам не смея да
говоря,
бях празен, незадълбочен, лукав, подлец и злонамерен,
вълкът, змията, алчната свиня не липсваха у мен,

измамни погледи, напразни думи и прелюбодейното
желание
не липсваха у мен, откази, ненависти, дребнавост,
леност
също тъй не липсваха у мен, бяха като другите,
споделях дните. И щастливите случайности на
другите,
зовяха ме със най-познатото ми име високи ясни
гласове
на млади хора, като ме виждаха да идвам и да
отминавам,
усещах техните ръце на плещите си както си стоях
или небрежното облягане върху ми както си седях,
мнозина виждах, скъпи мен, на улици и фериботи
на обществени места, но никога пред тях аз не
обелих дума,
живеех същия живот със другите, същия стар смях,
прозевки, сън, играех ролята, която още чака своите
актьори и актриси, наистина стара роля, която
става туй,
което я направиш, толкова голяма, колкото си
искаш,
или пък толкоз малка, колкото си искаш, или пък и
двете.

7.

Все по-наблизо съм до теб!
Каквото мислиш ти за мен сега, това за тебе
мислех аз
складирах предварително, размислях дълго,
сериозно върху теб, преди да се родиш.

Кой знаеше с какво ще ми се заплати?
Кой знае, че се радвам на това?
Кой знае, че напук на разстоянията към тебе гледам
аз
при все, че ти не можеш да ме видиш?

Ах, какво ли би могло да бъде по-тържествено и възхитително

от увенчания със мачти Манхатън?

Реката, залезът, вълните с ръб на мида, дето идват с прилива?

Потрепващия с тялото си гларус, лодките, превозващи

сено във здрача, закъснелият бърз кораб?

Какви ли богове по-големи са от-тези, дето стискат със ръце ръката ми и с гласове, които аз обичам,

ме извикват поривисто и високо с най-познатото ми име?

Какво по-тънко от това, което ме обвързва със мъжа

или жената, които впиват своите очи в лицето ми?

Кое то в теб ме претопява и мойто съдържание у теб прелива?

Та ще рече, че се разбираме, нали?

Това, което бях ти обещал без да намекна, нима не го прие?

Туй, на което и науката не учи, което проповеди не постигат, е постигнато, нали?

Течи, река! Течи със прилива и се отдръпвай с отлива!

Напред, игриви, пенести вълни със ръб на мида!

Разкошни облаци на залеза! Опийте ме със блясъка си,

мене или жените и мъжете, поколения след мен!

*Минавайте от бряг на бряг, безчислени тълпи от
пасажери!*

*Издигайте се, стройни мачти в Манхатън,
вдигайте се, хълмове край Бруклин!
Пулсирай възпрепятстван, любопитен мозък!
Изригвай своите въпроси и отговори!*

*Възпри се тук и всякъде, вълна на разрушението!
Надничайте, обичащи и търсещи очи във улиците,
в къщите, във публични събрания!
Звучете, гласове на млади хора! Високо, музикално
ме зовете с най-познатото ми име!*

*Живей, ти, стар живот! Играй оная роля, дете още
търси*

*своите актьори и актриси! Играй оная роля, ролята,
която
е голяма или малка във зависимост от туй как ще се
играе!*

*Додето ме разглеждаш, помисли дали по неизвестен
начин*

*аз не те разглеждам! Бъди опора, парапет върху
реката,*

*за да поддържаш облегналите се лениво, и все пак
бързай*

с бързото течение! Летете, морски птици!

*Политайте встрани или въртете мощни кръгове
високо горе!*

*Води, вземете лятното небе и го задръжте тъй,
додето*

всички сведени към вас очи успеят да го възприемат!

*Разсейте се, най-фини спици светлина около моята
глава*

или чиято да е друга в озарената от слънцето вода!

*Елате, кораби, от залива там долу! Минавайте
нагоре*

*и надолу шхуни с белите платна, гемии, бързи
кораби!*

Развявайте се гордо, флагове на всички нации и —
както се полага — бъдете сваляни на залез!
Пламтете с пламъците си, високи пеци!
Хвърляйте дълбоки сенки на здрачаване!
Хвърляйте червени, жълти светлини по къщите!
Привидности, сегашни или бъдещи, съобщавайте
какво сте!
Необходима ципа, продължавай да обвиваш в себе си
душата!
Край моето тело за мен, край твоето тело за теб
божествен аромат да се разлива!
Цъфтете, градове, носете товарителниците си и
спектаклите
си и вашите големи и достатъчни реки!
Уголеми се, битие, ти най-духовно си от всичко!
Местата запазете си, предмети — от вас по-
трайни няма!

Очаквали сте, вечно чакате, вий неми, хубави слуги!
Най-последно ви приемаме с освободено сетиво,
за вас от днес сме ненаситни, но вие вече няма
да сте в състезание да ни поставяте в безизходица
или да се държите настрана от нас!
Употребяваме ви, настрана не ви захвърляме,
садиме ви завинаги у нас, не ви разбираме, обичаме
ви.

Има съвършенство и във вас — на Вечността
предлагате вий своите части, големи или малки,
предлагате вий своите части на душата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.